

See discussions, stats, and author profiles for this publication at: <https://www.researchgate.net/publication/357096840>

Zodpovednosť internetových sprostredkovateľov v Európskej únii

Conference Paper · December 2021

CITATIONS

0

READ

1

1 author:

Sára Kiššová

Comenius University in Bratislava

5 PUBLICATIONS 1 CITATION

SEE PROFILE

**Zborník príspevkov
z online medzinárodnej vedeckej konferencie
doktorandov a mladých vedeckých
pracovníkov**

24. – 25. jún 2021

MÍĽNIKY PRÁVA

V STREDOEURÓPSKOM PRIESTORE

2021

**Collection of Papers
from online International Academic Conference
of PhD. Students and Young Researchers**

24 – 25 June 2021

MILESTONES OF LAW

IN CENTRAL EUROPE

2021

SYMPÓZIÁ, KOLOKVIÁ, KONFERENCIE

**MÍŤNIKY PRÁVA
V STREDOEURÓPSKOM PRIESTORE
2021**

Zborník z online medzinárodnej vedeckej konferencie doktorandov a mladých vedeckých pracovníkov organizovanej Univerzitou Komenského v Bratislave, Právnickou fakultou, v dňoch 24.6. – 25.6.2021 pod záštitou dekana Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty doc. JUDr. Eduarda Burdu, PhD.

Univerzita Komenského v Bratislave
Právnická fakulta
2021

Editors / Zostavovatelia:

- Mgr. Andrea Szakács, PhD.
- Mgr. Tibor Hlinka, PhD.
- Ing. Magdaléna Mydliarová
- Mgr. Silvia Senková
- Mgr. Michaela Durec Kahounová

© Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta, 2021.

CIP

Mílniky práva v stredoeurópskom priestore 2021: zborník z medzinárodnej online vedeckej konferencie doktorandov a mladých vedeckých pracovníkov organizovanej Univerzitou Komenského v Bratislave, Právnickou fakultou, v dňoch 24.6. – 25.6.2021 pod záštitou dekana Univerzity Komenského v Bratislave, Právnickej fakulty doc. JUDr. Eduarda Burdu, PhD. / zostavovatelia: Andrea Szakács, Tibor Hlinka, Magdaléna Mydliarová, Silvia Senková, Michaela Durec Kahounová. – 1. vyd. – Bratislava : Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta, 2021. – 442 s.

(Sympóziá, kolokviá, konferencie)

ISBN 978-80-7160-618-5

34* (4-191.2)

- právo – stredná Európa
- zborníky

ISBN 978-80-7160-618-5
EAN 9788071606185

ZODPOVEDNOSŤ INTERNETOVÝCH SPROSTREDKOVATEĽOV V EURÓPSKEJ ÚNII¹

Sára Kiššová

Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta

Abstract: Since 2000, there has been significant development of technology, and at the same time, there have been significant changes in the online space, to which the legislation must undoubtedly respond. The contribution deals with the responsibility of internet intermediaries in the European Union while examining the still valid directive on electronic commerce and the draft (regulation) of the Digital Services Act, which was introduced at the end of 2020. As part of the liability study, the paper examines the hosting service and safe harbor, which is enshrined in Article 14 of the E-Commerce Directive, and at the same time focuses on the shortcomings of this legislation. The contribution also translates a few notes on the draft law on digital services

Abstrakt: Od roku 2000 prišlo k značnému vývoju technológií a zároveň došlo aj k veľkým zmenám v online priestore, na čo musí zaiste reagovať aj legislatíva. Príspevok sa venuje zodpovednosti internetových sprostredkovateľov v Európskej únii, pričom skúmaná je stále platná smernica o elektronickom obchode a aj návrh (nariadenia) zákona o digitálnych službách, ktorý bol predstavený koncom roka 2020. V rámci zodpovednosti je skúmaná služba hostingu a jej safe harbour ukotvený v čl. 14 smernice o elektronickom obchode a zároveň sa príspevok zameriava na prítomné nedostatky tejto regulácie. V rámci príspevku je preložených aj pár poznámok k návrhu zákona o digitálnych službách.

Key words: E-Commerce Directive, Digital Services Act, Hosting, Safe Harbour, Liability, Internet Intermediaies

Kľúčové slová: smernica o elektronickom obchode, zákon o digitálnych službách, hosting, safe harbour, bezpečný prístav, zodpovednosť, internetový sprostredkovateľ

1. ÚVOD

Po viac ako dvadsiatich rokoch od prijatia Smernice o elektronickom obchode pristúpila Európska únia k novelizácii „pravidiel internetu“ a zodpovednosti na ňom v Únii. Online platformy tak dostanú (v prípade úspešného prijatia) nové pravidlá fungovania v rámci online priestoru a tieto pravidlá ponesú názov Zákon o digitálnych službách, angl. Digital Services Act (ďalej ale ako „ZDS“). V Európe nájdeme viacero režimov zodpovednosti internetových sprostredkovateľov. Medzi nimi už spomenutá regulácia prostredníctvom Smernice o elektronickom obchode, v rámci ktorej existujú výnimky zo zodpovednosti, ktoré sú azda najdôležitejšiu časťou tejto regulácie, ďalej je to ochrana osobných údajov podľa pravidiel GDPR, ktoré ukladajú povinnosť chrániť osobné údaje aj internetovým sprostredkovateľom a nakoniec je to napríklad aj čl. 10 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ktorý zakotvuje právo na slobodu prejavu, ktoré v niektorých prípadoch priznáva ochranu a slobodu internetovým sprostredkovateľom, no hlavne chráni užívateľov internetu voči neprimeraným zásahom internetových sprostredkovateľov do tejto slobody.

Európska únia prijala smernicu o elektronickom obchode v roku 2000, kedy sa internet v podstate iba rozrastal a postupom rokov sa do tohto online prostredia presunul každodenný život. Ľudia začali prostredníctvom internetu komunikovať, prijímať informácie a dokonca aj vykonávať podnikateľskú činnosť, teda poskytovať služby. Smernica však so sebou niesla viaceré výkladové

¹ Príspevok bol vypracovaný v rámci projektu VEGA: 2/0167/19 „Reálna konvergencia v Európskej únii: empirické dôkazy a implikácie“

problémy, pričom obsahuje viaceré definičné medzery,² ktoré sa v rámci niektorých súdnych konaní pred Súdnym dvorom Európskej únie (ďalej len ako „SDEÚ“ alebo „Súdny dvor“) snažil Súdny dvor vyplniť. ZDS je preto dlho očakávaná zmena, ktorá by mala priniesť viac svetla do tejto oblasti a prispôbiť sa súčasným trendom online platformí.

Tento príspevok si dáva za cieľ zanalyzovať problematiku týkajúcu sa zodpovednosti internetových sprostredkovateľov za obsah tretích strán, pričom dôraz bude kladený na služby hostingu a legislatívne medzery, ktoré sú prítomné v súčasnej a navrhovanej regulácii. Pri písaní tohto príspevku je využitá metóda analýzy a syntézy dostupných zdrojov.

2. INTERNETOVÍ SPROSTREDKOVATELIA - POJEM A KLASIFIKÁCIA

Pre vyvodenie zodpovednosti voči internetovým sprostredkovateľom za obsah tretích strán je potreba vedieť zdefinovať, kto takýmto sprostredkovateľom je. V tejto časti je potrebné spomenúť aj pojem „online platforma“. Definovať oba pojmy je pomerne zložité, nakoľko neexistuje konsenzus v ich definícii, či už v IT sektore, ale aj v ekonomickej či právnej oblasti.³ Pri exaktnej a jednotnej definícii oboch pojmov by totižto mohlo dôjsť k nechcenému zúženiu pojmov, resp. naopak, k ich rozšíreniu. V všeobecnosti vieme definovať pojem „online platforma“ ako *digitálnu službu, ktorá umožňuje interakcie medzi dvoma alebo viacerými odlišnými, ale vzájomne závislými skupinami užívateľov, ktorí interagujú cez určitú službu prostredníctvom internetu.*⁴ Obsah pojmu internetový sprostredkovateľ je pomerne podobný k tomu „online platforma“ no pri definícii internetových sprostredkovateľoch možno badať, že sa tento pojem vzťahuje aj na poskytovateľov internetového pripojenia- tzv. access-providerov.⁵ Navyše, pojem internetový sprostredkovatelia (internet intermediaries) sa vyskytuje skôr v korelácii so zodpovednosťou sprostredkovateľov na internete.⁶

Ako jednotlivci na internete, resp. v online prostredí, využívame viacero rôznych modelov služieb sprostredkovateľov. Buď využívame prístup k sieti alebo vyhľadávame cudzí obsah alebo prezeráme vlastný obsah sprostredkovateľa. V tejto súvislosti hovoríme o tzv. internetových sprostredkovateľoch služieb- internet services providers (ďalej len ako „ISS“). Týchto vieme rozdeliť do troch kategórií a to: (1) poskytovateľ pripojenia na internet (access-provider), ktorý užívateľom umožňuje prístup k sieti; (2) poskytovateľ vlastného obsahu (content-provider), ktorý ponúka resp. dáva k dispozícii vlastný obsah, produkty alebo služby a nakoniec; Pri poskytovateľoch vlastného obsahu rozoznávame tri druhy obsahu: vytvorený, prevzatý a podhodený; (3) sprostredkovateľ cudzieho obsahu (host-provider), ktorý poskytuje obsah tretích strán. Sprostredkovateľ cudzieho obsahu je napríklad internetová encyklopédia Wikipédia, či video platforma Youtube alebo sociálne siete Facebook, či Instagram.

1.1. Modely zodpovednosti podľa smernice o elektronickom obchode

Na tieto vyššie spomenuté kategórie sprostredkovateľov sa aplikuje určitý model zodpovednosti. Vo svete rozoznávame tri modely zodpovednosti: (1) model prísnej zodpovednosti, ktorý je typický pre Čínu; (2) model širokej imunity, ktorá sa uplatňuje napr. v USA (3) a model tzv. safe harbour/ bezpečný prístav, čo je režim, ktorý sa uplatňuje práve v Európskej únii.

Model bezpečného prístavu upravuje Smernica o elektronickom obchode v čl. 12 až 14, pričom pracuje s pojmami „*mere conduit*“ (púhy kanál/obyčajný prenos); *caching* (ukladanie informácií

² MADIEGA, T. Reform of The EU Liability Regime for Online Intermediaries. Background on The Forthcoming Digital Services Act. In-Depth Analysis, s. 4–6.

³ pozri: EURÓPSKA KOMISIA. Commission Staff Working Document. Online Platforms Accompanying the document Communication on Online Platforms and the Digital Single Market. SWD (2016) 172 final Brussels, European Commission, s. 2 ; pozri tiež: OECD . An Introduction to Online Platforms and Their Role in the Digital Transformation of Entry, s. 20.

⁴OECD. An Introduction to Online Platforms and Their Role in The Digital Transformation, s. 20

⁵RADA EURÓPY. Internet Intermediaries. In *coe.int* [online] [1. júl. 2021] dostupné na: <https://www.coe.int/en/web/freedom-expression/internet-intermediaries>.

⁶pozri napr.: BARATA, J.,The Digital Services Act and the Reproduction of Old Confusions. Obligations, Liabilities and Safeguards in Content Moderation. In *Verfassungsblog.de* [online] 2. máj 2021 [10. júl 2021], dostupné na: <https://verfassungsblog.de/dsa-confusions/>.

v pamäti); a *hosting* (uloženie informácií na hostiteľskom počítači). Vo svojej podstate ide o splnenie určitých kritérií sprostredkovateľom, na základe čoho nebude/ nie je zodpovedný za obsah tretích strán.

Mere conduit je režim, ktorý sa vzťahuje na poskytovateľov pripojenia, resp. poskytovateľa prenosu informácií ako napr. ICQ, či Skype alebo aj dokonca operátorov Wi-Fi- to môže byť napríklad aj reštaurácia s Wi-Fi pokrytím.⁷ Čo sa týka zodpovednosti poskytovateľov mere conduit, tá je pomerne obmedzená. Takýto poskytovateľ je zodpovedný len za prípady, kedy je nezákonný obsah priamo pripisateľný tomuto poskytovateľovi.⁸

Caching je v preklade ukladanie informácií v pamäti a ide o služby, ktoré pozostávajú z prenosu informácií, pri ktorom sú informácie automaticky, dočasne a prechodne uložené a následne prenesené k ďalším príjemcom služby na ich žiadosť. Je to v zásade analogická služba k mere conduit s jediným rozdielom, že pri tejto službe sa dá vyvodiť zodpovednosť za obsah tretích strán a to v prípade, ak zdrojový server už vymazal nezákonný obsah a cache nereagoval na tento krok a obsah v ňom zostal.⁹

Hosting, resp. uloženie informácií na hostiteľskom počítači je druh služby ktorá je z hľadiska zodpovednosti za obsah tretích strán najkomplexnejšia a v rámci tejto služby je prípadná zodpovednosť najviac prítomná. Je tomu tak hlavne preto, lebo v rámci tejto služby ISS poskytuje užívateľom internetu službu sprístupnenia ich dát (obrázok, videí, statusov) online. Pri zodpovednosti za nezákonný obsah tretích strán sa preto primárne orientuje na služby hostingingu, ktoré sa v posledných rokoch najviac vyvíjali. Hostingové služby poskytuje napríklad Facebook, eBay, Instagram, či Youtube a iné.

Z tohto dôvodu sa aj zvyšná časť príspevku venuje službám hostingingu a problematike spojenej s nimi.

2. MEDZERY SMERNICE O ELEKTRONICKOM OBCHODE

Smernica o elektronickom obchode bola prijatá v roku 2000 a jej úlohou bolo (a stále je) regulovať vnútorný trh online služieb. Do prijatia smernice nemala väčšia členských štátov legislatívu upravujúcu túto oblasť, pričom medzi výnimku patrilo napríklad Nemecko s Telekomunikačným zákonom.¹⁰ EÚ sa z týchto dôvodov rozhodla pre zachovanie právnej istoty v tejto oblasti a zvolila cestu smernice pre harmonizáciu základných a najdôležitejších ustanovení, pričom týmto nechala pre členské štáty priestor pre vlastné dotvorenie legislatívy.¹¹

Avšak, povaha smernice naráža aj v tejto oblasti na svoje mantinely a tou je odlišná interpretácia ustanovení v rámci vnútroštátnych predpisov a takisto nekonzistentná rozhodovacia činnosť súdov naprieč členskými štátmi. Možno dokonca hovoriť o pretrvávajúcej právnej neistote, ktorá v rámci členských štátoch v tejto oblasti panuje.¹²

V súvislosti so smernicou o elektronickom obchode sa najčastejšie vedie debata ohľadom čl. 14, ktorý predstavuje bezpečný prístav pre služby hostingingu. Problém robí subsumovanie (ne)konania subjektov, resp. internetových sprostredkovateľov služieb pod túto výnimku zo zodpovednosti. Jedným z príkladov je aj poskytovanie služieb spoločnosťou eBay. V rámci súdneho konania na nemeckom súde medzi *Rolex SA proti eBay GmbH* sa súd vyslovil, že eBay je chránený čl. 14 smernice o elektronickom obchode, pričom by mal do budúcnosti zamedziť takéto opakujúce sa narušenia.¹³ Naopak, vo Francúzsku došlo spočiatku k opačnému posúdeniu súdom, kedy

⁷ Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 15. Septembra 2016 vo veci *Mc Fadden*, C-484/14.

⁸ POLČÁK, R. The Legal Cassification of ISPs, The Czech Perspective, s. 174.

⁹ tamtiež, s. 175.

¹⁰ STALLA-BURDILLON, S. Internet Intermediaries as Responsible Actors? Why It Is Time to rethink the E-Commerce Directive as Well. s. 279–280 .

¹¹ pozri viac: STALLA-BOURDILLON, S. Re-allocating Horizontal and Vertical Regulatory Powers in the Electronic Marketplace: What to Do with Private International Law. In F. Cafaggi & H. Muir-Watt, Regulatory Strategies in European Private Law, s. 298–350.

¹² ANGELOPOULOS, CH. Beyond The Safe Harbours: Harmonising Substantive Intermediary Liability For Copyright Infringement in Europe. In *Intellectual Property Quarterly*, 2013, 3, s. 2.

¹³ Bundesgerichtshof (*Rolex SA v. Ebay GmbH*) (I ZR 304/01).

v prípadoch Hermès,¹⁴ Christian Dior Couture¹⁵ a Louis Vuitton¹⁶ proti eBay-u francúzsky súd uznal eBay zodpovedným za predaj falzifikátov prostredníctvom ich služby a to na základe francúzskeho občianskeho zákonníka (Code civil) a nariadil eBay-u uhradiť odškodné. Avšak, táto interpretácia bola Parížskym tribunálom najvyššej inštancie (Tribunal de Grande Instance) zmenená a v rozhodnutí z roka 2009 v prípade *L'Oreal*¹⁷ bola spoločnosti eBay priznaná výnimka zo zodpovednosti.¹⁸ Rovnaký postoj o priznaní výnimky zo zodpovednosti neskôr zaujal aj belgický súd v súdnom konaní *Lancome Parfums et Beauté & Cle proti eBay International AG*.¹⁹

Nejasná je preto identifikácia *rationae personae* článku 14 (teda definícia pojmu „služby informačnej spoločnosti“) a tak isto podmienky pre výnimku zo zodpovednosti. Sporným sa stal aj výklad viacerých slovných spojení obsiahnutých v čl. 14 ods.1 písm. a) b) Smernice, pričom v písm. a) ide o spojenie „poskytovateľ nič nevie“ (*have no actual knowledge*), „nezákonná činnosť“ (*illegal activity*) a v písm. b) je problematické spojenie: „koná *promptne*“ (*expeditiously*).

Recitál 17 Smernice poskytuje definíciu pojmu „služby informačnej spoločnosti“ ako *každá službu, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu na diaľku prostredníctvom elektronického zariadenia na spracovanie (vrátane digitálnej kompresie) a záznam údajov a na individuálnu žiadosť príjemcu služby*. V rámci tejto definície je zaujímavou podmienkou, že služba sa bežne poskytuje za odmenu. Otázne však môže byť, či je možné pod túto osobnú pôsobnosť subsumovať aj služby, ktoré sú sponzorované reklamou alebo služby, ktoré sú v zásade zadarmo s možnosťou dobrovoľného príspevku, ako je napríklad aj Wikipédia. Obdobnú vec týkajúcej sa tejto definície riešil parížsky odvolací súd v konaní *Teisser proti Wikimedia Foundation*²⁰, kde priznal Wikimedia Foundation status služby hostingu (hosting provider). Obdobne, sa SDEÚ vo veci *Pappasavvas* vyslovil, že pod pojem služby informačnej spoločnosti spadajú aj subjekty, ktorých príjem poskytovanej služby síce nepochádza priamo od príjemcu služby, ale plyní z reklamy, ktorá sa objavuje na internetovej stránke.²¹

V rámci interpretácie čl. 14 Smernice o elektronickom obchode sa o menšie nezrovnalosti pričínili aj samotný Súdny dvor, kedy v rozhodnutí *Google*²² (a neskôr použitý v *eBay*²³) vytvoril tzv. test použiteľnosti (applicability test) čl. 14, resp. kedy je ISS spôsobilý pristúpiť k naplneniu podmienok pre uplatnenie výnimiek. Avšak tento test rozhodnutia nesie určitú vlnu akademickej kritiky.²⁴ Za problematické sa považuje nepresné zadefinovanie testu. Súdny dvor naformuloval tento test tak, že výnimka sa vzťahuje na poskytovateľa služby, ak (a iba vtedy ak) tento poskytovateľ nemá aktívnu

¹⁴ SA Parfums Christian Dior, SA Kenzo Parfums, SA Parfums Givenchy, Société Guerlain SA proti eBay Inc a eBay International AG, TC Paris, 1ère Ch B, 30. jún 2008.

¹⁵ Société Christian Dior Couture SA proti eBay Inc a eBay International AG, TC Paris, 1ère Ch B, 30. jún 2008.

¹⁶ SA Louis Vuitton Malletier proti eBay Inc a eBay International AG, TC Paris, 1ère Ch B, 30. jún 2008.

¹⁷ TGI Paris, 3ème Ch, 3ème section, 13 mai 2009.

¹⁸ RIEFA, CH. The End of Internet Services Providers Liability As We Know It- Uncovering the Consumer Interest in CJEU Case C-324/09 (*L'Oreal /eBay*), *In Zeitschrift für Europäisches Unternehmens- und Verbraucherrecht* 1(2), 2012, s. 4.

¹⁹ TC Bruxelles 31 July 2008, RG n° A/07/06032.

²⁰ CA Paris, 14 juin 2016, n° 15/20204.

²¹ Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 11. septembra 2014 vo veci *Sotiris Pappasavvas proti O Fileltheros Dimosia Etaireia Ltd*, C-291/13, §§ 26–30.

²² Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 23. marca 2010 vo veci *Google France SARL and Google Inc. Proti Louis Vuitton Malletier SA (C-236/08)*, *Google France SARL proti Viaticum SA and Luteciel SARL (C-237/08)* a *Google France SARL proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a iní (C-238/08)*. (ďalej len ako „Google“).

²³ Rozsudok Súdneho Dvora (veľká komora) zo dňa 12. júla 2011 vo veci *L'Oréal SA a iní proti eBay International AG a iní*, C-32/09. (ďalej len ako „eBay“).

²⁴ STALLA-BURDILLON, S. Internet Intermediaries as Responsible Actors? Why It Is Time to rethink the E-Commerce Directive as Well. s. 280.

úlohu takej povahy, že by vďaka nej poznal ukladané údaje alebo mal nad nimi kontrolu.²⁵ V tomto teste sa vytyka nie najlepšie použitie kritéria „aktívnej povahy“, ktoré je vo veľa prípadoch ťažko identifikovateľné, nakoľko väčšina ISS vie potencionálne kontrolovať dáta, ktoré uchováva, resp. prenáša.²⁶ Navyše, samotný SDEÚ je pomerne nekonzistentný²⁷ vo vymedzení línie medzi pasívnou a aktívnou povahou, kedy napríklad v posúdení aktívnej povahy ISS v prípade Google a v prípade Gonzales²⁸ sa v neskoršom Google pripísala aktívna povaha pričom jediným výrazným rozdielom bolo nakladanie s osobnými a nie bežnými dátami/informáciami.²⁹

3. PÁR POZNÁMOK K NÁVRHU ZÁKONA (NARIADENIA) O DIGITÁLNYCH SLUŽBÁCH

Ako už bolo vyššie spomenuté a ako aj vyplýva z predošlého obsahu tohto príspevku, pravidlá zodpovednosti ISS je potrebné novelizovať a nastaviť ich tak, aby stíhali súčasným trendom v online prostredí. Komisia 15. Decembra 2020 zverejnila dlho očakávanú zmenu Smernice o elektronickom obchode a predstavila svoj návrh zákona o digitálnych službách (Digital Services Act) (ďalej len ako „ZDA“). V rámci draftu došlo k niekoľkým zmenám, ktoré budú v skratke načrtnuté v nasledujúcom texte.

Z formálnej stránky by došlo k zmene textu, resp. k zmene číslovania článkov zakotvujúce safe harbours, teda staré články 12-15 Smernice o elektronickom obchode sú teraz čl. 3, 4, 5 a 7 zákona o digitálnych službách. Čo sa týka obsahovej stránky, možno badať doplnenie textu o predošlé rozhodnutia SDEÚ vo veciach Google a eBay, kedy SDEÚ vytvoril už spomínaný test použiteľnosti. Takéto doplnenie sa nachádza v 18. recitáli nariadenia, ktorý vylučuje uplatňovanie výnimiek zo zodpovednosti, *ak poskytovateľ sprostredkovateľských služieb namiesto toho, aby sa obmedzil na neutrálne poskytovanie služieb čisto technickým a automatickým spracovaním informácií poskytnutých príjemcom služby, zohráva aktívnu úlohu, ktorá mu umožňuje sa s týmito informáciami oboznámiť alebo ich kontrolovať.*

V rámci návrhu sa nachádza aj článok 6, ktorý vyvolal diskusiu v akademickej obci, pričom je ňou prirovnávaný k tzv. Good Samaritan rule, ktorý je prítomný napr. v legislatíve USA. Nachádza sa v Section 230 písm. c) a ustanovuje, že online sprostredkovatelia by nemali niesť zodpovednosť za žiadne dobrovoľné opatrenia prijaté v dobrej viere voči určitým druhom nežiaduceho obsahu. Cieľom vytvorenia tohto ustanovenia bolo obísť rozsudok *Stratton-Oakmont v. Prodigy*, kde bol poskytovateľ online služieb považovaný za zodpovedného za ohováračský obsah nahraný tretími stranami, pretože sa pokúšal detegovať a odstrániť problematický obsah, no nepodarilo sa mu to úplne. Section 230 tiež stanovuje, že so sprostredkovateľmi sa nesmie zaobchádzať ako s vydavateľom alebo hovorcom (the publisher or speaker) akýchkoľvek informácií poskytovaných iným poskytovateľom informačného obsahu. Na druhej strane, článok 6 však hovorí len o zachovaní si pasívnej povahy, ak ISS dobrovoľne vedie vyšetrovanie nezákonného obsahu, pričom text tohto článku nenaznačuje žiadnu podobnosť s tým v Section 230 c), preto by sa podľa všetkého nemal tento článok prirovnávať ku Good Samaritan rule.

Čo sa týka čl. 6 ZDS, jeho cieľ je pomerne jasný. Cieľom čl. 7 ZDA (čl. 15 Smernice o elektronickom obchode) je zákaz všeobecnej monitorovacej povinnosti alebo aktívnej povinnosti zisťovania skutočností, čo čl. 6 svojim spôsobom šikovne obchádza. Týmto článkom sa vytvára priestor pre ISS, aby dobrovoľne monitorovali svoje stránky za cieľom odhaliť nezákonný obsah, pričom automaticky zostávajú v režime pasívnej povahy. Čo ale môže nastať, ako negatívny efekt tohto

²⁵ Google, § 120.

²⁶ STALLA-BOURDILLON, S. Sometimes One is Not Enough! Securing Freedom of Expression, Encouraging Private Regulation, or Subsidizing Internet Intermediaries or All Three at the Same Time: The Dilemma of Internet Intermediaries' Liability. In *Journal of International Commercial Law and Technology*, 7(2), s. 154.

²⁷ STALLA-BURDILLON, S. Internet Intermediaries as Responsible Actors? Why It Is Time to rethink the E-Commerce Directive as Well. s. 287.

²⁸ Rozsudok Súdneho dvora (Veľká Komora) zo dňa 13. Mája 2014 vo veci *Google Spain SL a Google Inc. proti Agencia Española de Protección de Datos (AEPD) a Mario Costeja González*, C-131/12. (ďalej len ako „González“).

²⁹ Pozri: určenie pasívnej/aktívnej povahy v prípade *Google* (§§11–118) a v prípade *González* (§33) Súdny dvorom.

článku, je nadmerné mazanie obsahu, čo v praxi znamená výrazný zásah do slobody prejavu. ISS totiž v rámci monitorovania zostáva v režime pasívnej povahy, no v momente, keď sa k akémusi obsahu dostane, naplňa podmienku vedomosti o tomto obsahu a prichádza do režimu aktívnej povahy. V tomto prípade si ISS skôr zvolí preventívne vymazanie obsahu, aj keby si nie je plne istý o jeho nezákonnosti, než by mal prísť o svoju výnimku zo zodpovednosti. Aj v rámci monitorovania obsahu je totižto rozdiel posudzovať porušovanie autorských práv, kde sa obsah jednoducho porovná a posudzovať škodlivý obsah a tzv. hate speech, ktorého hranice nie sú (zatiaľ) žiadnym spôsobom vymedzené a ľudské posúdenie bude vždy posúdením skôr subjektívnym, ako objektívnym.

Ďalším rizikom pre slobodu prejavu užívateľa platformami môže byť aj „notice and action“ mechanizmus, zakotvený v čl. 14 ZDS. ZDS teda ukladá ISS povinnosť zaviesť mechanizmy, ktoré umožnia jednotlivcom nahlasovať obsah, ktorý považujú za nezákonný. V praxi to znamená vytvorenie možnosti „nahlásiť“, pričom aj toto nahlásenie ZDS musí mať určité prvky ako vysvetlenie dôvodov, prečo sa obsah zdá jednotlivcovi ako nezákonný a pod.³⁰ Problematickým sa však zdá byť ods. 3, ktorý hovorí o tom, že ak oznámenie obsahuje všetky požadované prvky, tak ISS získava skutočnú vedomosť a teda môže nastať zodpovednosť za tento nezákonný obsah tretej strany. Otázka, ktorá tu vyvstáva je, ako sa s týmto ustanovením vypradáajú ISS? Tak isto ako pri čl. 6 ZDS tu ide o posúdenie nezákonnosti obsahu a teda aj znova posúdenie, či je obsah škodlivý, extrémistický alebo či ide o hate speech. V tomto si dovoľím tvrdiť je posúdenie zamestnancom ISS veľmi subjektívne a nevidím tu priestor na zamestnanie právnikov, či už zo stránky finančnej ale i zo stránky časovej. V tomto prípade môže dochádzať k automatickému mazaniu každého nahláseného obsahu, ktorý síce bude napríklad kontroverzný, no stále nie nezákonný.³¹

3. ZÁVER

Príspevok predostrel základnú analýzu zodpovednosti internetových sprostredkovateľov služieb na internete. V rámci analýzy sme sa bližšie zaoberali bezpečným prístavom pre služby hostingu, ktoré sú najviac vystavované novej zodpovednosti za nezákonný obsah tretích strán. Možno vidieť, že Smernica o elektronickom obchode poskytla tento bezpečný prístav s viacerými interpretačnými nezrovnalosťami, ktoré sa snažil SDEÚ vyjasniť, no v závere jeho interpretácia priniesla ďalšie otázky. Vytvorenie novej regulácie malo priniesť vyjasnenie nezrovnalostí v rámci zodpovednosti, no na prvý pohľad niektoré ustanovenia nevyzerajú o nič jasnejšie. Zákonodarca prebral znenia bezpečných prístavov do novej regulácie a nepriniesol žiadnu exaktnjšiu definíciu pre zjednotenie zaradenia subjektov pod výnimky zo zodpovednosti. Vytvorenie čl. 6 ZDS zákonodarcom bude zaujímavé skúmať vo finálnej podobe nariadenia, nakoľko na teraz prináša viac otázok ako pozitívnych reakcií. V závere možno tvrdiť, že nejde o Good Samaritan ochranu, akú pozná legislatíva USA. Otázne zostáva ako čl. 6 ZDS bude pôsobiť na slobodu prejavu a ako sa tejto možnosti chopia samotní internetoví sprostredkovatelia. Rovnako bude treba uprieť pozornosť na čl. 14 ZDS a na jeho efekt na slobodu prejavu pri nahlasovaní obsahu jednotlivcami.

Použitá literatúra:

MADIEGA, T. Reform of The EU Liability Regime for Online Intermediaries. Background on The Forthcoming Digital Services Act. In-Depth Analysis. Brussel, 2020, 20.s

ISBN: 978-92-846-6559-4.

EURÓPSKA KOMISIA (2016). Commission Staff Working Document. Online Platforms Accompanying the document Communication on Online Platforms and the Digital Single Market. SWD (2016) 172 final Brussel.

OECD. An Introduction to Online Platforms and Their Role in The Digital Transformation, OECD Publishing Paris, 2019, s. 214

ISBN 978-92-64-96273-6.

³⁰ Čl. 14 ods. 2 ZDS.

³¹ ARTICLE 19. EU: Regulation of Notice and Action Procedures in the Digital Services Act. In [article19.org](https://www.article19.org), [online] 21. Máj 2021 [28.júl. 2021], dostupné na: <https://www.article19.org/resources/eu-regulation-of-notice-and-action-procedures-in-the-digital-services-act/>

POLČÁK, R. The Legal Cassification of ISPs, The Czech Perspective. 2010, Journal of Intellectual Property, Information Technology and E-Commerce Law, s.172-177, para. 1, URN urn:nbn:de:0009-29-27958.

STALLA-BURDILLON, S. Internet Intermediaries as Responsible Actors? Why It Is Time to rethink the E-Commerce Directive as Well. s. 275–192; In TADDEO, M., FLORIDI, L. The Responsibilities of Online Service Providers, Law, Governance and Technology Series 31, Springer International Publishing AG 2017, 339 s.

ISBN: 978-3-319-47852-4.

STALLA-BOURDILLON, S. Re-allocating Horizontal and Vertical Regulatory Powers in the Electronic Marketplace: What to Do with Private International Law. In F. Cafaggi & H. Muir-Watt, Regulatory Strategies in European Private Law, s. 298–350.

STALLA-BOURDILLON, S. Sometimes One is Not Enough! Securing Freedom of Expression, Encouraging Private Regulation, or Subsidizing Internet Intermediaries or All Three at the Same Time: The Dilemma of Internet Intermediaries' Liability. In Journal of International Commercial Law and Technology, 7(2).

ANGELOPOULOS, CH. Beyond The Safe Harbours: Harmonising Substantive Indermediary Liability For Copyright Infringement in Europe. In *Intellectual Property Quartely*, 2013, 3, 253-274 s.

RIEFA, CH. The End of Internet Services Providers Liability As We Know It- Uncovering the Consumer Interest in CJEU Case C-324/09 (L'Oreal /eBay), In *Zeitschrift für Europäisches Unternehmens- und Verbraucherrecht* 1(2), 2012, 15 s.

BARATA, J., The Digital Services Act and the Reproduction of Old Confusions. Obligations, Liabilities and Safeguards in Cntent Moderation. In *Verfassungsblog.de*

ARTICLE 19. EU: Regulation of Notice and Action Procedures in the Digital Services Act. In. *Article19.org*

Judikatúra:

Bundesgerichtshof (Rolex SA v. Ebay GmbH) (I ZR 304/01).

SA Parfums Christian Dior, SA Parfums Kenzo Parfums, SA Parfums Givenchy, Société Guerlain SA proti eBay Inc a eBay International AG, TC Paris, 1ère Ch B, 30. jún 2008.

Société Christian Dior Couture SA proti eBay Inc a eBay International AG, TC Paris, 1 ère Ch B, 30. jún 2008.

SA Louis Vuitton Malletier proti eBay Inc a eBay International AG, TC Paris, 1 ère Ch B, 30. jún 2008.

TGI Paris, 3ème Ch, 3ème section, 13. máj 2009.

CA Paris, 14 juin 2016, n° 15/20204.

Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 11. septembra 2014 vo veci *Sotiris Papasavvas proti O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd*, C-291/13.

Rozsudok Súdneho Dvora (veľká kmora) z 23. marca 2010 vo veci *Google France SARL and Google Inc. Proti Louis Vuitton Malletier SA (C-236/08)*, *Google France SARL proti Viaticum SA and Luteciel SARL (C-237/08)* a *Google France SARL proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a iní (C-238/08)*.

Rozsudok Súdneho Dvora (veľká komora) zo dňa 12. júla 2011 vo veci *L'Oréal SA a iní proti eBay International AG a iní*, C-32/09.

Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 15. Septembra 2016 vo veci *Mc Fadden*, C-484/14.

Kontaktné údaje:

Mgr. Sára Kiššová

sara.kissova@flaw.uniba.sk

Ústav európskeho práva

Šafárikovo námestie 6

P.O. BOX 313

810 00 Bratislava

Slovenská republika

PRÁVNICKÁ FAKULTA
Univerzita Komenského
v Bratislave